

Bár még a nyolcvanas évek elején vagyunk, máris úgy érezhetjük, hogy a művészetben — az elmúlt öt-hat év „csendes forradalma” után — valóban új szituáció manifesztálódik. Ez az erjedés valóban „csendes forradalom” volt, mozgalmak és ideológiák, csaták és tragédiák nélkül, de mégis jelentős eredménnyel — ha egyáltalán használhatjuk ezt a szót. Tudatosult bennünk egy alapvetően új művészeti helyzet, egy alapvetően „nyolcvanas évekbeli” kulturális állapot, s ezek mögött a mozzanatok mögött természetesen a nyolcvanas évek elejének jellegzetes művészi attitűdje is nyilvánvalóvá vált. A hatvanas évek lázongó és expanzív avantgardja, illetve a hetvenes évek médiumcentrikus és „hűvös” avantgardja után immár a nyolcvanas évek „Transz-avantgardé”-ja felé tekintünk. Talán éppen ez az attitűd-változás a „csendes forradalom” leglényesebb mozzanata: befelé fordulás, emocionális kifejezés, dekorativizmus, frivolitás, álmodozás és kalandosság, festőiség, a programok hiánya, a nyitottság képessége és a minden irányba való elmozdulás szellemi adottsága, a szigorú, analitikus kutatások értelmetlensége, az individuális élet és a „kulturális metafora” összefonódása, a kulturális tradíció felszívódása az Én legintimább és legprimérből szféráiba, az Idő és a Történelem jelenléte a legszemélyesebb eszmélések és képzelgések, fantáziálások világában, s mindezzel együtt a feszültségek direkt kifejezésének hiperindividuális vágya, a felszín lüktető gazdagsága — ami a leglágyabb és legfinomabb gesztusokat is az élet jelentőségének élményéhez közelíti. Ez az új szenzibilitás nem számol többé semmiféle purista, szisztematikus, reduktivistá modellel: megtagadja magát a modellt, általában! Ehelyett a „Post-modern korszak” új szenzibilitása a személyes hitelességen alapuló „lét-letapodás” közvetlen gesztusait nyújtja.

Hegyi Lóránd

Although we are now at the beginning of the eighties, we can feel already that a really new art situation manifests itself — after the „silent revolution” of the last five-six years. This fermentation was really a „silent revolution” without movements and ideologies, without struggles, battles and tragedies, but even so with some significant results — if we can use this word at all. We became aware of a fundamentally new art situation, of an essentially new cultural status belonging to the eighties — and behind these moments the characteristic artistic attitude of the early eighties became to be obvious. After the rebellious and expansive avantgarde of the sixties and after the media-centric and „cool” avantgarde of the seventies now we are looking towards the „Trans-avantgarde” of the eighties. Perhaps just this change-of-attitude is the very moment of the „silent revolution” of the „Trans-avantgarde”: turning inwards, emotional expression, decorativism, frivolity, reverie and picturesqueness, lack of programs, aptitude of openness as well as mental power to be able to move in all directions, irrelevance of rigorous analytical research, connection of the individual life with the „cultural metaphor”, absorption of the cultural tradition into the most intimate and primary spheres of Ego, presence of Time and History in the world of the most personal realizations and imaginations, and together with these moments there is the hyperindividual wish for the direct expression of tensions, there is the pulsating richness of the surface — which brings the softest and finest gestures near to the experience of significance of life. This new sensibility does not reckon with any kind of puristic, systematical, reductivist models: it refuses the model in general! Instead of this the new sensibility of the „Post-modern age” offers the gestures of the direct „fumbling-about-existence” based on the individual authenticity.

Lóránd Hegyi

ZÁBORSZKY GÁBOR

BORBÁS

KELEMEN

KAZOVSKIJ

ZÁBORSZKY

ÓBUDAI PINCEGALÉRIA 1983 FEBRUÁR

**BORBÁS KLÁRA
EL KAZOVSZKIJ
KELEMEN KÁROLY
ZÁBORSZKY GÁBOR**

meghívják Önt kiállításukra
az Óbudai Pincegalériába
(III. Fő tér 1, Zichy-kastély)

Megnyitja 1983. február 3-án 18 órakor
Hencze Tamás

Megtekinthető 1983. február 27-ig
kedd–péntek 14–18;
szombat–vasárnap: 10–18 óra között.

ELŐSZÓ AZ „ÚJ SZENZIBILITÁS II.” KIALLÍTÁSHOZ

Bár még a nyolcvanas évek elején vagyunk, máris úgy érezhetjük, hogy a művészetben — az elmúlt öt-hat év „csendes forradalma” után — valóban új szituáció manifesztálódik. Ez az erjedés valóban „csendes forradalom” volt, mozgalmak és ideológiák, csaták és tragédiák nélkül, de mégis jelentős eredménnyel — ha egyáltalán használhatjuk ezt a szót. Tudatosult bennünk egy alapvetően új művészeti helyzet, egy alapvetően „nyolcvanas évekbeli” kulturális állapot, s ezek mögött a mozzanatok mögött természetesen a nyolcvanas évek elejének jellegzetes művészi attitűdjei is nyilvánvalóvá vált. A hatvanas évek lázongó és expanzív avantgarde-ja, illetve a hetvenes évek médiumcentrikus és „hűvös” avantgarde-ja után immár a nyolcvanas évek „Transzavantgarde”-ja felé tekintünk. Talán éppen az az attitűd-változás a „csendes forradalom” leglényegesebb mozzanata: befelé fordulás emocionális kifejezés, dekorativizmus, frivolitás, álmodozás és kalandosság, festőiség, a programok hiánya, a nyitottság képessége és a minden irányba való elmozdulás szellemi adottsága,

a szigorú, analitikus kutatások értelmetlensége, az individuális élet és a „kulturális metafora” összefonódása, a kulturális tradíció felszívódása az Én legintímebb és legpriméribb szféráiba, az Idő és a Történelem jelenléte a legszemélyesebb eszmélések és képzelgések, fantáziálások világában, s mindezzel együtt a feszültségek diszkrét direkt kifejezésének hiperindividuális vágya, a felszín lüktető gazdagsága — ami a leglágabb és legfinomabb gesztusokat is az élet jelentőségének élményéhez közelíti. Ez az új szenzibilitás nem számol többé semmiféle purista, szisztematikus, reduktivista modellel: megtagadja magát a modellt, általában! Ehelyett a „Post-modern korszak” új szenzibilitása a személyes hitetlenségen alapuló „lét-letapogatás” közvetlen gesztusait nyújtja.

HEGYI LÓRÁND

(Óbudai Pincegaléria, 1983 február; résztvevők: Borbás Klára, El Kazovszkij, Kelemen Károly, Záborszky Gábor)